

ترجمه فارسی^۱

پروتکل اصلاح کنوانسیون وین در خصوص

مسئولیت مدنی در قبال خسارت هسته‌ای (۱۹۹۷)

معاونت امور بین‌المللی، حقوقی و مجلس

دفتر امور مجلس و معاهدات هسته‌ای

کارگروه تخصصی قوانین و مقررات

ویژه ارزیابی رژیم حقوقی بین‌المللی مسئولیت مدنی

اردیبهشت ۱۳۹۸

۱- ترجمه غیر رسمی، بر اساس متن انگلیسی سند INFCIRC/567 مورخ ۲۲ جولای ۱۹۹۸ و برگرفته از کتاب «نظام حقوقی بین‌المللی مسئولیت مدنی در قبال خسارت هسته‌ای» آژانس بین‌المللی انرژی اتمی با ترجمه جناب آقای دکتر صالح ضایی پیش رباط می‌باشد.

دولت‌های طرف این پروتکل،

با لحاظ این‌که اصلاح کنوانسیون وین در خصوص مسئولیت مدنی در قبال خسارت هسته‌ای مورخ ۲۱ می ۱۹۶۳ باهدف پیش‌بینی توسعه حدود، افزایش میزان مسئولیت بهره‌بردار تأسیسات هسته‌ای و ارتقای روش‌های تأمین پرداخت غرامت کافی و عادلانه مفید می‌باشد، به شرح زیر موافقت نمودند،

ماده ۱

کنوانسیونی که مقررات این پروتکل آن را اصلاح می‌کند کنوانسیون وین در خصوص مسئولیت مدنی در قبال خسارت هسته‌ای مورخ ۲۱ می ۱۹۶۳ می‌باشد، که ازاین‌پس تحت عنوان «کنوانسیون ۱۹۶۳ وین» مورد اشاره قرار می‌گیرد.

ماده ۲

ماده ۱ کنوانسیون وین ۱۹۶۳ به شرح زیر اصلاح می‌شود:

۱- بند ۱ (ذ) به شرح زیر اصلاح می‌شود:

(الف) حرف «و» از انتهای جزء (۲) حذف و در انتهای جزء (۳) الحاق می‌شود.

(ب) جزء (۴) جدید به شرح زیر اضافه می‌شود:

(۴) تأسیسات مشابه دیگری که در آن سوخت هسته‌ای یا محصولات یا پسماند پرتوزا وجود دارد باید گاه به گاه توسط شورای حکام آژانس بین‌المللی انرژی اتمی تعیین شود.

۲- متن زیر جایگزین بند ۱ (ر) می‌شود:

(ر) خسارت هسته‌ای عبارت است از -

۱. فوت یا آسیب شخصی؛

۲. تلف (مال) یا خسارت به مال؛

و هر یک از خسارت‌های زیر تا حدودی که قانون دادگاه صالح تعیین نموده باشد:

۳. زیان اقتصادی ناشی از تلف یا خسارت مورد اشاره در اجزاء (۱) و (۲) مادامی‌که مشمول اجزاء مذکور نباشد، چنانچه بر شخصی وارد شود که استحقاق دعوی نسبت به چنین فوت، آسیب تلف یا خسارت را داشته باشد.

۴. هزینه اقدامات بازسازی محیط زیست آسیب‌دیده، به جز موارد آسیب‌های ناچیز، در صورتی که چنین اقداماتی در عمل انجام شده یا قرار است انجام شود و مادامیکه مشمول جزء (۲) نباشد؛

۵. عدم‌النفع ناشی از یک منفعت اقتصادی در هر کاربرد یا بهره‌مندی از محیط زیست که در نتیجه خسارت جدی به محیط زیست بوجود آمده باشد و مادامیکه مشمول جزء (۲) نباشد؛

۶. هزینه‌های اقدامات پیشگیرانه و زیان و خسارت دیگر ناشی از چنین اقداماتی؛

۷. هر نوع زیان اقتصادی دیگر، غیر از زیان‌های ناشی از آسیب به محیط زیست، چنانچه قانون عمومی مسئولیت مدنی دادگاه صالح، مجاز کرده باشد.

در مورد اجزاء (۱) تا (۵) و (۷) فوق، تا حدودی که زیان یا خسارت به علت یا در نتیجه‌ی پرتوهای یون‌ساز ساطع شده به وسیله منبع پرتو درون یک تأسیسات هسته‌ای یا ساطع شده از سوخت هسته‌ای یا محصولات یا پسماند پرتوزا در درون یک تأسیسات هسته‌ای یا ماده هسته‌ای داخل شده، تولید شده یا فرستاده شده به تأسیسات هسته‌ای خواه منشاء آن خاصیت پرتوزای چنین ماده یا ترکیبی از خاصیت‌های پرتوزا یا خاصیت‌های سمی، انفجاری یا دیگر خاصیت‌های خطرناک چنین ماده‌ای باشد.

۳- متن زیر جایگزین بند ۱ (ر) می‌شود:

(ر) «حادثه هسته‌ای» به هر نوع رخداد یا مجموعه رخدادها با منشاء واحد اطلاق می‌شود که سبب خسارت هسته‌ای گردیده یا موجب خطر جدی و قریب‌الوقوع سبب چنین خسارتی، البته صرفاً در مورد اقدامات پیشگیرانه می‌شود.

۴- پس از بند ۱ (ر)، چهار بند جدید ۱ (ز)، ۱ (ژ)، ۱ (س) و ۱ (ش) به شرح زیر اضافه می‌شود:

(ز) «اقدامات اعاده به وضع سابق» یعنی هر اقدام معقولی که مورد تأیید مراجع ذی صلاح دولتی که اقدامات در آنجا انجام شده است، با هدف ترمیم یا بازسازی خسارت یا اجزاء نابود شده محیط زیست باشد، یا نشان دادن، چنانچه معقول باشد، ایجاد معادل این اجزاء در محیط زیست می‌باشد. قانون دولت محل ورود خسارت باید مشخص کند چه شخصی استحقاق انجام چنین اقداماتی را دارد.

(ژ) «اقدامات پیشگیرانه» یعنی هر اقدام معقولی که توسط هر شخصی بعد از حادثه هسته‌ای به منظور پیشگیری یا حداقل نمودن خسارات اشاره شده در جزء‌های (ذ) (۱) تا (۵) یا (۷) انجام می‌شود، منوط به تأیید مراجع ذی‌صلاح که ضروری دانسته شده است بوسیله قانون دولتی که اقدامات در آنجا انجام می‌شود.

(س) «اقدامات معقول» یعنی اقداماتی که بر اساس قانون دادگاه صالح، با لحاظ تمام شرایط مناسب و متناسب تشخیص داده می‌شود، از قبیل -

- (۱) ماهیت و گستره خسارت وارده در مورد اقدامات پیشگیرانه، ماهیت و گستره خطر (ریسک) چنین خسارتی؛
- (۲) گستره تأثیر احتمالی که چنین اقداماتی در زمان انجام آن‌ها داشته است؛ و
- (۳) تخصص علمی و فنی مربوطه.
- (ش) «حق برداشت مخصوص» که از این پس به صورت اس دی آر (SDR) نامیده می‌شود به واحد محاسباتی تعیین شده از سوی صندوق بین‌المللی پول و مورد استفاده آن برای انجام عملیات و تراکنش‌ها خود، اطلاق می‌شود.
- ۵- متن زیر جایگزین بند ۲ می‌شود:
۲. هر دولت محل تأسیسات می‌تواند، چنانچه گستره کمی از خطر (ریسک) اقتضاء نماید، تأسیسات هسته‌ای یا مقادیر کم ماده هسته‌ای را از شمول این کنوانسیون مستثنی (معاف) نماید، مشروط بر اینکه -
- (الف) در خصوص تأسیسات هسته‌ای، معیارهای چنین استثنایی (معافی) باید به وسیله شورای حکام آژانس بین‌المللی انرژی اتمی تعیین شده باشند و هرگونه مستثنی (معاف) نمودن دولت محل تأسیسات واجد چنین معیارهایی باشد؛ و
- (ب) در خصوص مقادیر کم ماده هسته‌ای، حدود بیشینه استثنای چنین مقادیری توسط شورای حکام آژانس بین‌المللی انرژی اتمی تعیین شده و استثنای دولت محل تأسیسات در چارچوب چنین حدودی قرار گرفته باشد.
- معیارهای استثنا از شمول تأسیسات هسته‌ای و حدود بیشینه استثنای مقادیر کم ماده هسته‌ای به صورت دوره‌ای توسط شورای حکام مورد بازنگری قرار خواهد گرفت.

ماده ۳

پس از ماده ۱ کنوانسیون وین ۱۹۶۳ دو ماده جدید ۱ الف و ۱ ب به شرح زیر اضافه گردد:

ماده ۱ الف

۱. این کنوانسیون در هر مکانی که خسارت هسته‌ای وارد گردد اعمال خواهد شد.
۲. با وجود این، قانون دولت محل تأسیسات می‌تواند خسارت وارده را از شمول این کنوانسیون مستثنی نماید.
- (الف) در قلمرو یک دولت غیر متعاقد؛ یا
- (ب) در هر منطقه دریایی که بوسیله دولت غیر متعاقد منطبق با حقوق بین‌الملل دریاها تعیین شده است.
۳. استثنای مقرر شده در بند ۲ این ماده می‌تواند صرفاً در مورد دولت غیر متعاهدی اعمال شود که در زمان حادثه -
- (الف) دارای تأسیسات هسته‌ای در قلمرو یا هر منطقه دریایی تعیین شده منطبق با حقوق بین‌الملل دریاها بوده است؛ و

(ب) مزایای متقابل یکسان را پیش‌بینی ننموده باشد.

۴. هر استثنایی به موجب بند ۲ این ماده حقوق مورد اشاره در جزء (الف) بند ۲ ماده ۹ را تحت تأثیر قرار نخواهد داد و هر استثنای دیگر مطابق بند ۲ (ب) این ماده به خسارت در عرشه یا خود کشتی یا هواگرد تسری پیدا نخواهد کرد.

ماده ۱ ب

این کنوانسیون در مورد تأسیسات هسته‌ای که برای اهداف غیر صلح‌آمیز مورد استفاده قرار می‌گیرند اعمال نمی‌شود.

ماده ۴

ماده ۲ کنوانسیون وین به شرح زیر اصلاح می‌شود:

۱- در انتهای بند ۳ (الف) متن زیر اضافه می‌شود:

دولت محل تأسیسات می‌تواند مقدار وجوه عمومی فراهم شده برای هر حادثه هسته‌ای را در صورت وجود تفاوت بین مبالغی که بدین طریق تعیین می‌شود و مبالغی که به موجب بند ۱ ماده ۵ مقرر شده است محدود نماید.

۲- در انتهای بند ۴ متن زیر اضافه می‌شود:

دولت محل تأسیسات می‌تواند مقدار وجوه عمومی فراهم شده به نحو مقرر در جزء (الف) بند ۳ این ماده را محدود نماید.

۳- متن زیر جایگزین بند ۶ می‌شود:

۶. هیچ شخصی مسئول هیچ زیان یا خسارتی که به موجب جزء (ذ) بند ۱ ماده ۱ خسارت هسته‌ای محسوب نشده اما می‌تواند بر اساس مقررات آن جزء به عنوان خسارت هسته‌ای معین گردد نخواهد بود.

ماده ۵

پس از نخستین جمله در ماده ۳ کنوانسیون ۱۹۶۳ وین متن زیر اضافه می‌شود:

با این وجود دولت محل تأسیسات می‌تواند نسبت به حمل و نقلی که به طور کامل در قلمرو آن انجام می‌پذیرد این تعهد را مستثنی نماید.

ماده ۶

ماده ۴ کنوانسیون ۱۹۶۳ وین به شرح زیر اصلاح می‌شود:

۱- متن زیر جایگزین بند ۳ می‌شود.

۳. چنانچه بهره‌بردار ثابت نماید که خسارت هسته‌ای به طور مستقیم به دلیل عملیات (اقدام/عمل) مخاصمات مسلحانه، تخاصمات، جنگ داخلی یا شورش بوجود آمده است، بهره‌بردار به موجب این کنوانسیون مسئولیتی نخواهد داشت.
- ۲- متن زیر جایگزین بند ۵ می‌شود:
۵. بر اساس این کنوانسیون بهره‌بردار مسئول خسارت هسته‌ای وارده به شرح زیر نخواهد بود-
- (الف) خود تأسیسات هسته‌ای و هر تأسیسات هسته‌ای دیگر، من جمله تأسیسات هسته‌ای در حال ساخت، در ساختگاهی که تأسیسات واقع شده است و
- (ب) هرگونه مال واقع شده در همان ساختگاه که در ارتباط با هرگونه تأسیسات مشابه که مورد استفاده واقع شده یا قرار است واقع شود.
- ۳- متن زیر جایگزین بند ۶ می‌شود:
۶. جبران خسارت وارده به وسایل حمل و نقلی که در زمان حادثه هسته‌ای دارای ماده هسته‌ای بوده است تأثیری در کاهش مسئولیت بهره‌بردار نسبت به سایر خسارات به میزان حداقل ۱۵۰ میلیون حق برداشت مخصوص، یا میزان بالاتر تعیین شده توسط قانون طرف متعاقد، یا میزان تعیین شده به موجب جزء (پ) بند ۱ ماده ۵ نخواهد داشت.
- ۴- متن زیر جایگزین متن ۷ می‌شود:
۷. هیچ‌یک از مفاد این کنوانسیون مسئولیت هر شخصی در قبال خسارت هسته‌ای که بهره‌بردار به موجب بند ۳ یا ۵ این ماده، بر اساس این کنوانسیون مسئول نمی‌باشد و این خسارت به سبب فعل یا ترک فعل آن شخص با قصد ایراد خسارت بوجود آمده است تحت تأثیر قرار نخواهد داد.

ماده ۷

- ۱- متن زیر جایگزین متن ماده ۵ کنوانسیون وین ۱۹۶۳ می‌شود:
۱. دولت محل تأسیسات می‌تواند مسئولیت بهره‌بردار تأسیسات هسته‌ای را برای هر یک حادثه هسته‌ای محدود نماید، یا
- (الف) به حداقل ۳۰۰ میلیون حق برداشت مخصوص یا
- (ب) به حداقل ۱۵۰ میلیون حق برداشت مخصوص مشروط بر این‌که مازاد آن تا حداقل ۳۰۰ میلیون حق برداشت مخصوص از طریق وجوه عمومی که به وسیله آن دولت به منظور جبران خسارات هسته‌ای تأمین گردد یا
- (پ) برای حداکثر ۱۵ سال از زمان اجرایی شدن این پروتکل، به صورت مبلغ علی الحساب تا حداقل ۱۰۰ میلیون حق برداشت مخصوص در مورد حادثه هسته‌ای رخ داده در این مدت. تعیین میزانی کمتر از ۱۰۰ میلیون حق برداشت مخصوص، مشروط بر این‌که از سوی

آن دولت وجوه عمومی به منظور جبران خسارات هسته‌ای بین آن میزان کمتر و ۱۰۰ میلیون حق برداشت ویژه فراهم گردد، ممکن می‌باشد.

۲. علی‌رغم/با وجود از مقررات بند ۱ این ماده، که دولت محل تأسیسات، با لحاظ ماهیت تأسیسات هسته‌ای یا مواد هسته‌ای موجود در آن و پیامدهای احتمالی حادثه ناشی از آنها، می‌تواند میزانی پایین‌تر از مسئولیت بهره‌بردار مقرر نماید، مشروط بر این‌که میزانی که این چنین مقرر گردیده در هیچ مورد کمتر از ۵ میلیون حق برداشت مخصوص نباشد و دولت محل تأسیسات از موجودیت وجوه عمومی تا میزان مقرر بوسیله بند ۱ اطمینان دهد.

۳. میزان مقرر شده بوسیله دولت محل تأسیسات بهره‌بردار مسئول بر اساس بند ۱ و ۲ این ماده و بند ۶ ماده ۴ باید به حادثه هسته‌ای که در هر مکانی اتفاق افتاده است، اعمال شود.

۲- بعد از ماده ۵ مواد جدید ۵ الف، ۵ ب، ۵ پ و ۵ ت به شرح زیر اضافه می‌شود:

ماده ۵ الف

۱. علاوه بر مبالغ اشاره شده در ماده ۵ منافع و هزینه‌های موضوع رأی دادگاه در مورد دعاوی جبران خسارت هسته‌ای نیز قابل پرداخت خواهد بود.

۲. مبالغ مذکور در ماده ۵ و بند ۶ ماده ۴ می‌توان به پول ملی تبدیل و گرد (روند) کرد.

ماده ۵ ب

هر طرف متعاهدی اطمینان خواهد داد که اشخاص زیان دیده بتوانند بدون اقامه دادرسی جداگانه حقوق خود برای جبران خسارت را مطابق با منبع وجوه مقرر برای چنین جبرانی استیفا نمایند.

ماده ۵ پ

۱. چنانچه دادگاه‌های صلاحیت‌دار دادگاه‌های طرف متعاهدی غیر از دادگاه‌های دولت محل تأسیسات باشد، وجوه عمومی الزامی بر اساس جزءهای (ب) و (پ) بند ۱ ماده ۵ و بند ۱ ماده ۷ و همچنین منافع و هزینه‌های مورد حکم دادگاه، می‌تواند توسط طرف متعاهد اول تأمین گردد. دولت محل تأسیسات باید تمام مبالغ پرداخت شده را به طرف دیگر بازپرداخت نماید. این دو طرف متعاهد در خصوص روش بازپرداخت باید توافق نمایند.

۲. چنانچه دادگاه‌های صلاحیت‌دار دادگاه‌های طرف متعاهدی غیر از دادگاه‌های دولت محل تأسیسات باشند، طرف متعاهدی که دادگاه‌های آن دارای صلاحیت می‌باشند باید تمام اقدامات لازم را انجام دهد تا دولت محل تأسیسات بتواند در رسیدگی‌ها ورود نموده و در دعاوی مربوط به جبران خسارت مشارکت نماید.

ماده ۵ ت

۱. جلسه طرف‌های متعاقد باید توسط مدیرکل آژانس بین‌المللی انرژی اتمی به منظور اصلاح حدود مسئولیت مورد اشاره در ماده ۵ برگزار شود اگر یک سوم طرف‌های متعاقد تمایل خود را برای این منظور ابراز نمایند.
۲. اصلاحات با رأی اکثریت دو سوم طرف‌های متعاقد حاضر قبول خواهند شد، مشروط بر این‌که در زمان رأی‌گیری حداقل یک دوم از طرف‌های متعاقد حضور داشته باشند.
۳. هنگام بررسی یک پیشنهاد مربوط به اصلاح حدود (مسئولیت)، طرف‌های متعاقد می‌بایست مواردی از قبیل احتمال خطر (ریسک) خسارت ناشی از حادثه هسته‌ای، تغییرات در ارزش پولی و ظرفیت بازار بیمه را مدنظر قرار دهند.
۴. (الف) مدیرکل آژانس بین‌المللی انرژی اتمی هر اصلاحیه قبول شده بر اساس بند ۲ این ماده را باید به اطلاع تمامی طرف‌های متعاقد جهت پذیرش برساند در پایان یک دوره ۱۸ ماهه پس از اطلاع، اصلاحیه پذیرفته شده تلقی خواهد شد مشروط بر این‌که حداقل یک سوم طرف‌های متعاقد زمان قبول اصلاحیه در جلسه، پذیرش اصلاحیه را به اطلاع مدیرکل آژانس رسانده باشند. اصلاحیه‌ای که بر اساس این بند پذیرفته می‌شود ۱۲ ماه پس از پذیرش نسبت به طرف‌های متعاقد پذیرنده اجرایی خواهد شد.
- (ب) چنانچه ظرف مدت ۱۸ ماه از تاریخ اطلاع جهت پذیرش، اصلاحیه بر اساس جزء (الف) مورد پذیرش قرار نگیرد، اصلاحیه رد شده تلقی خواهد شد.
۵. برای هر طرف متعاقدی که اصلاحیه‌ای را پس از پذیرش لیکن لازم الاجراء نشده یا پس از لازم الاجراء شدن به موجب بند ۴ این ماده، می‌پذیرد، اصلاحیه ۱۲ ماده پس از پذیرش آن توسط آن طرف متعاقد لازم الاجراء خواهد شد.
۶. دولتی که پس از لازم الاجراء شدن اصلاحیه به موجب بند ۴ این ماده طرف این کنوانسیون می‌شود، چنانچه آن دولت قصد متفاوتی را اعلام ننموده باشد
(الف) طرف این کنوانسیون به نحو اصلاح شده آن محسوب خواهد شد و
(ب) در رابطه با هر دولت طرفی که به اصلاحات متعهد نمی‌باشند، طرف کنوانسیون اصلاح نشده محسوب خواهد گردید.

ماده ۸

ماده ۶ کنوانسیون وین به شرح زیر اصلاح می‌شود:

۱- متن زیر جایگزین بند ۱ می‌شود:

۱. (الف) حقوق جبران خسارت به موجب این کنوانسیون اسقاط خواهد شد اگر دعوایی اقامه نگردد در مهلت-

(۱) در خصوص فوت یا آسیب شخصی، سی سال پس از وقوع حادثه هسته‌ای (و)

(۲) در خصوص سایر خسارات، ده سال پس از وقوع حادثه هسته‌ای

(ب) با وجود این، چنانچه به موجب قانون دولت محل تأسیسات، توسط بیمه یا تضمین‌های مالی دیگر، منجمله منابع دولتی، مسئولیت بهره‌بردار را برای مهلت بیشتری پوشش داده شده است، قانون دادگاه صالح می‌تواند مقرر نماید که حقوق جبران خسارت علیه بهره‌بردار تنها پس از چنین مهلت بیشتری ساقط خواهد شد که (مهلت بیشتر) نباید فراتر از مهلتی باشد که مسئولیت او بر اساس قانون دولت محل تأسیسات پوشش داده شده است.

(پ) در خصوص فوت و آسیب شخصی یا دیگر خسارات به موجب تمدید مهلت پیش-بینی شده بر اساس جزء (ب) این بند، دعاوی جبران خسارتی که پس از مدت ده سال از زمان وقوع حادثه هسته‌ای اقامه می‌شود، تحت هیچ عنوان حقوق جبران خسارت اشخاصی که دعاوی علیه بهره‌بردار قبل از انقضای آن مدت اقامه نموده‌اند، را متأثر نخواهد نمود.

۲- بند ۲ حذف می‌شود.

۳- متن زیر جایگزین بند ۳ می‌شود:

۳. حقوق جبران خسارت بر اساس این کنوانسیون باید به نحو مقرر در قانون دادگاه صالح، مشمول مرور زمان یا ساقط گردد، چنانچه دعاوی ظرف مدت سه سال از تاریخی که زیان دیده باید از بهره‌بردار مسئول و زیان وارده آگاهی داشته یا به طور معقول آگاهی می‌داشت، اقامه نگردد مشروط بر این که مهلت‌های پیش‌بینی شده به موجب جزء (الف) و (ب) بند ۱ این ماده توسعه نیابند.

ماده ۹

ماده ۷ به شرح زیر اصلاح می‌شود:

۱- در بند ۱ دو جمله زیر به انتهای بند اضافه و بندی که این گونه اصلاح شد جزء (الف) آن بند را تشکیل می‌دهد:

در مواردی که مسئولیت بهره‌بردار نامحدود است، دولت محل تأسیسات می‌تواند حد تضمین مالی بهره‌بردار مسئول را تعیین نماید، مشروط بر این که چنین حدی کمتر از ۳۰۰ میلیون حق برداشت مخصوص نباشد. دولت محل تأسیسات باید تادیه دعاوی جبران خسارت هسته‌ای که علیه بهره‌بردار مستقر (ثابت) گردیده است را بیش از میزان تضمین مالی که برای جبران چنین دعاوی کفایت نمی‌کند اطمینان دهد (حتمی/قطعی نماید)، اما این میزان بیشتر از مبلغ تضمین مالی مقرر شده بر اساس این بند نخواهد بود.

۲- جزء (ب) جدید به شرح زیر به بند ۱ اضافه می‌شود:

(ب) علیرغم مقررات جزء (الف) این بند، در مواردی که مسئولیت بهره‌بردار نامحدود است، دولت محل تأسیسات می‌تواند با در نظر گرفتن نوع تأسیسات هسته‌ای یا مواد هسته‌ای موجود و پیامد احتمالی حادثه ناشی از آن‌ها، میزان تضمین مالی بهره‌بردار را کمتر مقرر

نماید، مشروط بر اینکه این میزان مقرر شده تحت هیچ شرایطی کمتر از ۵ میلیون حق برداشت مخصوص نباشد و دولت محل تأسیسات باید تادیه دعوی جبران خسارت هسته‌ای که علیه بهره‌بردار مستقر (ثابت) گردیده است را بیش از میزان بیمه یا تضمین مالی دیگر که برای جبران چنین دعاوی کفایت نمی‌کند و تا حد مقرر شده به موجب جزء (الف) این بند با تامین وجوه لازم اطمینان دهد (حتمی/قطعی نماید).

۳- در بند ۳ عبارت «یا اجزاء(ب) و (پ) بند ۱ ماده ۵» پس از عبارت «این ماده» الحاق می‌شود.

ماده ۱۰

ماده ۸ کنوانسیون وین به نحو زیر اصلاح می‌شود:

۱- متن ماده ۸ به بند ۱ آن ماده تغییر می‌یابد.

۲- بند ۲ جدید به نحو زیر اضافه می‌شود:

۲- با رعایت قاعده مقرر در جزء(پ) بند ۱ ماده ۶ در مواردی که در دعاوی اقامه شده علیه بهره‌بردار میزان خسارتی که می‌بایست بر اساس کنوانسیون جبران گردد بیشتر یا احتمالاً بیشتر از حداکثر میزان فراهم شده به موجب بند ۱ ماده ۵ باشد در این صورت اولویت در توزیع غرامت به دعاوی مربوط به فوت یا آسیب شخصی داده خواهد شد.

ماده ۱۱

در ماده ۱۰ کنوانسیون ۱۹۶۳ وین، در انتهای ماده جمله جدیدی به شرح زیر اضافه می‌شود:

حق رجوع مقرر گردیده بر اساس این ماده می‌تواند به نفع دولت محل تأسیسات نیز تا حدودی که وجوه عمومی را به موجب این کنوانسیون تأمین کرده است تسری پیدا کند.

ماده ۱۲

ماده ۱۱ کنوانسیون وین به شرح زیر اصلاح می‌شود:

۱- بند ۱ مکرر جدید به نحو زیر اضافه می‌شود:

۱ مکرر- در مواردی که حادثه هسته‌ای در منطقه انحصاری اقتصادی یک طرف متعاقد یا در صورتی که چنین منطقه‌ای معین نگردیده است در منطقه‌ای که بیشتر از حدود یک منطقه انحصاری اقتصادی نمی‌باشد، رخ دهد بر اساس این کنوانسیون صلاحیت رسیدگی به دعاوی مربوط به خسارت هسته‌ای ناشی از آن حادثه هسته‌ای با دادگاه‌های آن طرف متعاقد خواهد بود این قاعده در صورتی اعمال خواهد شد که آن طرف متعاقد قبل از وقوع حادثه هسته‌ای چنین منطقه‌ای را به امین اعلام نموده باشد هیچ چیز در این بند نباید به

گونه‌ای تفسیر گردد که اعمال صلاحیت به روشی که مغایر حقوق بین‌الملل دریاها، منجمله کنوانسیون ملل متحد راجع به حقوق دریاها را مجاز نماید.

۲- متن زیر جایگزین بند ۲ می‌شود:

۲. در مواردی که حادثه هسته‌ای در سرزمین طرف متعاقد، یا در منطقه اعلام گردیده به موجب بند ۱ مکرر، واقع نگردد یا مکان حادثه هسته‌ای به صورت قطعی قابل تعیین نباشد صلاحیت رسیدگی به چنین دعاوی با دادگاه‌های دولت محل تأسیسات بهره‌بردار مسئول خواهد بود.

۳- در بند ۳ سطر اول و در جزء (ب) پس از عدد «۱»، «۱ مکرر» الحاق می‌شود.

۴- بند ۴ جدید به شرح زیر اضافه می‌شود:

۴. طرف متعاهدی که دادگاه‌های آن صلاحیت رسیدگی دارند باید اطمینان دهد که تنها یکی از دادگاه‌های آن برای رسیدگی نسبت به هر یک از حوادث صلاحیت رسیدگی دارد.

ماده ۱۳

پس از ماده ۱۱، ماده ۱۱ الف جدید به شرح زیر اضافه می‌شود.

ماده ۱۱ الف

طرف متعاهدی که دادگاه‌های آن صلاحیت رسیدگی دارند باید ترتیبی اتخاذ کند که نسبت به دعاوی جبران خسارت هسته‌ای-

(الف) هر دولتی بتواند به نیابت از اشخاص زیان دیده‌ای که اتباع یا مقیم یا ساکن سرزمین آن دولت محسوب می‌شوند و به این نیابت رضایت داده‌اند، طرح دعوی نماید و
(ب) هر شخصی بتواند برای استیفای حقوقی که بر اساس این کنوانسیون به سبب قائم مقامی یا انتقال کسب نموده است اقامه دعوی نماید.

ماده ۱۴

متن زیر جایگزین متن ماده ۱۲ کنوانسیون وین می‌شود:

ماده ۱۲

۱. حکم صادره از سوی دادگاه‌های طرف متعاهدی که دادگاه‌های آن صلاحیت رسیدگی دارند و به طور متداول غیر قابل تجدید نظر است، می‌بایست مورد شناسایی قرار گیرد، مگر
(الف) در موردی که حکم به وسیله تقلب حاصل گردیده است.
(ب) در موردی که به محکوم علیه فرصت عادلانه دفاع اعطا نشده باشد.
(پ) در موردی که حکم برخلاف نظم عمومی طرف متعاهدی باشد که در سرزمین آن شناسایی درخواست گردیده است یا (حکم) با استانداردهای بنیادین عدالت مطابق نباشد.

۲. حکمی که به موجب بند ۱ این ماده مورد شناسایی قرار گرفته است به محض ارائه برای اجرا مطابق با تشریفات قانونی طرف متعاهدی که اجرا از آن درخواست شده است همانند حکم دادگاه آن طرف متعاهد قابل اجرا خواهد بود. جنبه‌های ماهیتی دعوی که مورد حکم قرار گرفته است مشمول به رسیدگی‌های بیشتر نخواهد بود.

ماده ۱۵

ماده ۱۳ کنوانسیون وین به شرح زیر اصلاح می‌شود:

۱- متن ماده ۱۳ به بند ۱ آن ماده تغییر یافت

۲- بند ۲ جدید به نحو زیر اضافه می‌شود:

۲. علی‌رغم مقررات بند ۱ این ماده، قانون دولت محل تأسیسات می‌تواند مادامیکه جبران خسارت هسته‌ای بیشتر از ۱۵۰ میلیون حق برداشت مخصوص است از مقررات این کنوانسیون در خصوص خسارت هسته‌ای وارده در سرزمین یا منطقه دریایی تعیین شده به موجب حقوق بین‌الملل دریا‌های دولت دیگری که در زمان حادثه هسته‌ای دارای تأسیسات هسته‌ای در چنین سرزمینی بوده است تا میزانی که آن مزایای متقابل به همان میزان را پیش‌بینی ننموده باشد عدول نماید.

ماده ۱۶

متن زیر جایگزین متن ماده ۱۸ کنوانسیون وین می‌شود:

این کنوانسیون به حقوق و تعهدات طرف‌های متعاهد بر اساس قواعد عام حقوق بین‌الملل خدش‌های وارد نخواهد کرد.

ماده ۱۷

پس از ماده ۲۰ کنوانسیون وین ماده ۲۰ الف جدید به شرح زیر اضافه می‌شود:

ماده ۲۰ الف

۱. در صورت بروز اختلاف بین طرف‌های متعاهد در خصوص تفسیر یا اعمال این کنوانسیون طرف‌های اختلاف با هدف حل اختلاف از طریق مذاکره یا دیگر روش‌های حل مسالمت‌آمیز اختلافات که برای آن‌ها قابل پذیرش است با یکدیگر مشورت خواهند نمود.

۲. چنانچه اختلاف با ویژگی اشاره شده در بند ۱ این ماده ظرف مدت شش ماه از زمان درخواست مشورت بر اساس بند ۱ این ماده حل نشود، به درخواست هر یک از طرف‌های اختلاف، برای تصمیم‌گیری به داوری یا دیوان بین‌المللی دادگستری ارجاع خواهد شد. در موردی که اختلاف به داوری ارجاع می‌شود چنانچه ظرف شش ماه از تاریخ درخواست، طرفین نتوانند در خصوص

سازماندهی داوری به توافق برسند، هر کدام از طرف‌ها می‌تواند از رئیس دیوان بین‌المللی دادگستری یا دبیر کل ملل متحد درخواست انتصاب یک یا چند داور نماید در موارد درخواست-های متعارض از جانب طرف‌های اختلاف، درخواست از دبیر کل ملل متحد تقدم خواهد داشت.

۳. به هنگام تنفیذ، پذیرش و تصویب یا الحاق با این کنوانسیون، یک دولت می‌تواند اعلام کند که خود را به یک یا هر دو روش حل اختلاف مقرر شده در بند ۲ این ماده ملزم نمی‌داند در این صورت سایر طرف‌های متعاقد در ارتباط با طرف متعاهدی که چنین اعلامیه‌ای نسبت به آن لازم الاجراء است به روش‌های حل اختلاف مقرر در بند ۲ این ماده ملزم نخواهند بود.

۴. طرف متعاهدی که بر اساس بند ۳ این ماده اعلامیه‌ای صادر نموده است در هر زمان می‌تواند اعلامیه خود را با اطلاع به امین استرداد نماید.

ماده ۱۸

۱- مواد ۲۰ تا ۲۵ بندهای ۲، ۳ و شماره بند «۱» ماده ۲۶، مواد ۲۷ و ۲۹ کنوانسیون وین ۱۹۶۳ حذف می‌شوند.

۲- در بین طرف‌های این پروتکل، کنوانسیون وین ۱۹۶۳ و این پروتکل، به صورت متن واحد قرائت و تفسیر خواهد شد که می‌تواند به عنوان کنوانسیون ۱۹۹۷ وین در خصوص مسئولیت مدنی در قبال خسارت هسته‌ای مورد اشاره قرار گیرد.

ماده ۱۹

۱- دولتی که طرف این پروتکل است اما طرف کنوانسیون وین ۱۹۶۳ محسوب نمی‌شود، نسبت به سایر دولت‌های طرف این پروتکل به آن بخش از مقررات کنوانسیون که به وسیله این پروتکل اصلاح شده است ملزم خواهد بود و چنانچه آن دولت در زمان تودیع سند مورد اشاره در ماده ۲۰ قصد متفاوتی را اعلام ننموده باشد در رابطه با دولت‌هایی که صرفاً طرف کنوانسیون ۱۹۶۳ وین می‌باشند به مقررات آن کنوانسیون ملزم خواهد بود.

۲- مقررات این پروتکل به تعهدات دولتی که طرف کنوانسیون وین ۱۹۶۳ و این پروتکل محسوب می‌شود نسبت به دولتی که صرفاً طرف کنوانسیون ۱۹۶۳ و نه طرف این پروتکل می‌باشد خدشه‌ای وارد نخواهد کرد.

ماده ۲۰

۱- این پروتکل از تاریخ ۲۹ سپتامبر ۱۹۹۷ تا زمان اجرایی شدن آن در مقر آژانس بین‌المللی انرژی اتمی برای امضاء تمامی دولت‌ها مفتوح خواهد بود.

۲- این پروتکل مستلزم تنفیذ، پذیرش، تصویب تمامی دولت‌هایی است که آن را امضاء نموده‌اند.

۳- پس از اجرایی شدن پروتکل، هر دولتی که پروتکل را امضاء ننموده است می‌تواند به آن ملحق گردد.

۴- اسناد تنفیذ، پذیرش، تصویب یا الحاق نزد مدیرکل آژانس بین‌المللی انرژی اتمی، که امین این پروتکل محسوب می‌شود تودیع خواهد شد.

ماده ۲۱

۱- این پروتکل سه ماه پس از تودیع پنجمین سند تنفیذ، پذیرش، تصویب لازم الاجراء خواهد شد.
۲- این پروتکل نسبت به دولتی که آن را پس از تودیع پنجمین سند تنفیذ، پذیرش، تصویب، تنفیذ، پذیرش، تصویب نموده یا به آن ملحق می‌شود سه ماه پس از تاریخ تودیع سند از سوی آن دولت لازم الاجراء خواهد شد.

ماده ۲۲

۱- هر یک از طرف‌های متعاقد می‌تواند از طریق اطلاع کتبی به امین از این پروتکل کناره‌گیری نماید.
۲- کناره‌گیری یک سال پس از دریافت اعلامیه توسط امین لازم الاجراء خواهد شد.
۳- نسبت به طرف‌های این پروتکل، کناره‌گیری هر کدام از آن‌ها از کنوانسیون ۱۹۶۳ وین بر اساس ماده ۲۶ آن، کناره‌گیری از کنوانسیون ۱۹۶۳ وین که بوسیله این پروتکل اصلاح شده است تلقی نخواهد شد.
۴- کناره‌گیری یک طرف متعاقد از این پروتکل به موجب این ماده، مانع از تداوم اعمال مقررات این پروتکل نسبت به خسارت هسته‌ای ناشی از حادثه هسته‌ای که قبل از لازم الاجراء شدن کناره‌گیری رخ داده است، نخواهد شد.

ماده ۲۳

امین موارد زیر را بلافاصله به اطلاع دولت‌های طرف و سایر دولت‌ها خواهد رساند:
(الف) هر امضاء این پروتکل
(ب) هر تودیع سند تنفیذ، پذیرش، تصویب یا الحاق
(پ) هر اجرایی شدن این پروتکل
(ت) اعلامیه دریافتی به موجب بند ۱ مکرر ماده ۱۱
(ث) درخواست‌های برگزاری فراهمایی بازنگری به موجب ماده ۲۶ کنوانسیون ۱۹۶۳ وین و نشست طرف‌های متعاقد بر اساس ماده ۵ (ت) کنوانسیون ۱۹۶۳ وین اصلاح شده بوسیله این پروتکل
(ج) اعلامیه‌های کناره‌گیری دریافتی به موجب ماده ۲۲ و سایر اعلامیه‌های مربوط به این پروتکل

ماده ۲۴

- ۱- نسخه اصلی این پروتکل که متون عربی، چینی، انگلیسی، فرانسوی، روسی و اسپانیایی اعتبار یکسانی دارند، نزد امین تودیع خواهد شد.
 - ۲- آژانس بین‌المللی انرژی اتمی، متن یکپارچه کنوانسیون وین اصلاح شده بوسیله این پروتکل را به زبان‌های عربی، چینی، انگلیسی، فرانسوی، روسی و اسپانیایی تهیه خواهد نمود، همان‌گونه که در ضمیمه این پروتکل اعلام شده است.
 - ۳- امین نسخ مصدق این پروتکل را به همراه متن یکپارچه کنوانسیون وین اصلاحی بوسیله این پروتکل را به تمامی دولت‌ها ارسال خواهد کرد.
- با آگاهی از مراتب فوق، امضاء کنندگان زیر، که به طور مقتضی مجاز به امضاء می‌باشند، این پروتکل را امضاء نمودند.
- تنظیم گردید در وین، دوازدهم سپتامبر هزار و نهصد و نود و هفت

**متن یکپارچه (تلفیقی) کنوانسیون وین در خصوص
مسئولیت مدنی در قبال خسارت هسته‌ای ۱۹۶۳
که توسط پروتکل ۱۹۹۷ اصلاح شده است**

متن یکپارچه (تلفیقی) کنوانسیون وین در خصوص مسئولیت مدنی در قبال خسارت هسته‌ای ۱۹۶۳ که توسط پروتکل ۱۹۹۷ اصلاح شده است، توسط دبیرخانه آژانس بین‌المللی انرژی اتمی بر اساس آنچه در پروتکل اصلاحی خواسته شده است (بند ۲ ماده ۲۲) تدوین شده است. متن یکپارچه دارای قواعد پایانی مربوط به خود نیست. اگر کشوری بخواهد به کنوانسیون وین در خصوص مسئولیت مدنی در قبال خسارت هسته‌ای ۱۹۶۳ که توسط پروتکل ۱۹۹۷ اصلاح شده است، بپیوندد، می‌تواند با شرایط پروتکل ۱۹۹۷، به آن ملحق شود. اشاره به «پروتکل» در این متن واحد به معنی اشاره به «پروتکل اصلاح کنوانسیون وین در خصوص مسئولیت مدنی در قبال خسارت هسته‌ای - ۱۹۹۷» است.

طرف‌های متعاقد،

ضمن تأیید تمایل جهت ایجاد حداقل استانداردهایی برای فراهم کردن حمایت مالی در قبال خسارات ناشی از کاربرد صلح‌جویانه معین انرژی هسته‌ای، با اعتقاد به اینکه کنوانسیون مسئولیت مدنی در قبال خسارت هسته‌ای به توسعه روابط دوستانه میان ملت‌ها، صرف‌نظر از نظام‌های قانون اساسی و اجتماعی مختلف آن‌ها، کمک می‌کند، تصمیم به انعقاد کنوانسیون جهت تحقق چنین اهدافی گرفته‌اند و بدین منظور به شرح زیر توافق نموده‌اند:

ماده ۱

۱. از نظر این کنوانسیون

(الف) «شخص» به هر فرد، شرکت، موسسه خصوصی یا عمومی خواه با یا بدون شخصیت حقوقی، هر سازمان بین‌المللی که بر اساس قانون دولت محل تأسیسات دارای شخصیت حقوقی می‌باشد، و هر دولت یا تقسیمات فرعی تشکیل‌دهنده آن اطلاق می‌شود.

(ب) «تبعه طرف متعاقد» شامل طرف متعاقد یا هر یک از تقسیمات فرعی تشکیل‌دهنده آن، شرکت، موسسه خصوصی یا عمومی خواه با یا بدون شخصیت حقوقی است که در قلمرو طرف متعاقد دایر شده باشند.

(پ) «بهره‌بردار» در ارتباط با تأسیسات هسته‌ای به شخصی اطلاق می‌شود که توسط دولت محل تأسیسات به‌عنوان بهره‌بردار آن تأسیسات تعیین یا به رسمیت شناخته شده باشد.

(ت) «دولت محل تأسیسات» در ارتباط با تأسیسات هسته‌ای، به طرف متعاهدی اطلاق می‌شود که در قلمرو آن، تأسیسات واقع شده باشد، یا در صورت عدم واقع شدن در قلمرو هیچ دولتی، به طرف متعاهدی اطلاق می‌شود که توسط آن یا به‌موجب اختیار آن، تأسیسات هسته‌ای فعالیت می‌کنند.

(ث) «قانون دادگاه صالح» به قانون دادگاهی اطلاق می‌شود که بر اساس این کنوانسیون صلاحیت دارد از جمله هر قاعده‌ای از قانون مزبور که مربوط به تعارض قوانین است.

(ج) «سوخت هسته‌ای» به هر نوع ماده‌ای که توانایی تولید انرژی از طریق فرآیند زنجیره‌ای شکافت هسته‌ای خود نگهدار را دارا می‌باشد.

(چ) «محصولات یا پسماند پرتوزا» به ماده پرتوزایی اطلاق می‌شود که در نتیجه تولید یا استفاده سوخت هسته‌ای تولید شده است، یا به‌طور اتفاقی به‌واسطه قرار گرفتن در برابر تشعشعات، پرتوزا شده باشد، اما شامل رادیو ایزوتوپ‌هایی نمی‌گردد که به مراحل پایانی ساخت رسیده‌اند، به نحوی که قابل استفاده برای هرگونه هدف علمی، پزشکی، کشاورزی، تجاری یا صنعتی می‌باشد.

(ح) «ماده هسته‌ای» یعنی -

- (۱) سوخت هسته‌ای، غیر از اورانیوم طبیعی و اورانیوم تهی شده، که توانایی تولید انرژی از طریق فرآیند زنجیره‌ای شکافت هسته‌ای خود نگهدار را در بیرون از راکتور هسته‌ای به صورت تنها یا در ترکیب با برخی مواد دیگر دارا باشد؛ و
- (۲) محصولات یا پسماند پرتوزا.
- (خ) «راکتور هسته‌ای» به هر سازه دارای سوخت هسته‌ای اطلاق می‌شود، به ترتیبی که یک فرآیند زنجیره‌ای شکافت هسته‌ای خود نگهدار بتواند بدون منبع اضافی نوترون در آن انجام گیرد.
- (د) «تأسیسات هسته‌ای» یعنی -
- (۱) هر نوع راکتور هسته‌ای غیر از راکتوری که در وسایل حمل و نقل دریایی یا هوایی به عنوان منبع قدرت برای پیشران آن یا برای اهداف دیگر، بکار رفته باشد؛
- (۲) هر کارخانه‌ای که برای تولید ماده هسته‌ای، سوخت هسته‌ای را استفاده می‌نماید، یا هر کارخانه‌ای برای فرآوری ماده هسته‌ای، از جمله هر کارخانه‌ای برای باز فرآوری سوخت هسته‌ای پرتو دهی شده؛
- (۳) هر نوع تأسیساتی (facility) که ماده هسته‌ای در آن ذخیره شده است، به غیر از انبارهای موقت که لازمه حمل چنین ماده‌ای می‌باشند؛ و
- (۴) تأسیسات مشابه دیگری که در آن سوخت هسته‌ای یا محصولات یا پسماند پرتوزا وجود دارد باید گاه به گاه توسط شورای حکام آژانس بین‌المللی انرژی اتمی تعیین شود.
- مشروط بر این که دولت محل تأسیسات می‌تواند تعیین کند که تأسیسات هسته‌ای متعدد یک بهره‌بردار که در همان محل واقع شده است، به عنوان تأسیسات هسته‌ای واحد تلقی خواهد شد.
- (ذ) «خسارت هسته‌ای» یعنی -
- (۱) فوت یا آسیب شخصی؛
- (۲) تلف (مال) یا خسارت به مال؛
- و هر یک از خسارت‌های زیر تا حدودی که قانون دادگاه صالح تعیین نموده باشد.
- (۳) زیان اقتصادی ناشی از تلف یا خسارت مورد اشاره در اجزاء (۱) و (۲) مادامیکه مشمول اجزاء مذکور نباشد، چنانچه بر شخصی وارد شود که استحقاق دعوی نسبت به چنین فوت، آسیب تلف یا خسارت را داشته باشد.
- (۴) هزینه اقدامات بازسازی محیط زیست آسیب‌دیده، به جز موارد آسیب‌های ناچیز، در صورتی که چنین اقداماتی در عمل انجام شده یا قرار است انجام شود و مادامیکه مشمول جزء (۲) نباشد؛
- (۵) عدم‌النتفع ناشی از یک منفعت اقتصادی در هر کاربرد یا بهره‌مندی از محیط زیست که در نتیجه خسارت جدی به محیط زیست بوجود آمده باشد و مادامیکه مشمول جزء (۲) نباشد؛
- (۶) هزینه‌های اقدامات پیشگیرانه و زیان و خسارت دیگر ناشی از چنین اقداماتی؛
- (۷) هر نوع زیان اقتصادی دیگر، غیر از زیان‌های ناشی از آسیب به محیط زیست، چنانچه قانون عمومی مسئولیت مدنی دادگاه صالح، مجاز کرده باشد.

در مورد اجزاء (۱) تا (۵) و (۷) فوق، تا حدودی که زیان یا خسارت به علت یا در نتیجه‌ی پرتوهای یون‌ساز ساطع شده به وسیله منبع پرتو درون یک تأسیسات هسته‌ای یا ساطع شده از سوخت هسته‌ای یا محصولات یا پسماند پرتوزا در درون یک تأسیسات هسته‌ای یا ماده هسته‌ای داخل شده، تولید شده یا فرستاده شده به تأسیسات هسته‌ای خواه منشاء آن خاصیت پرتوزای چنین ماده یا ترکیبی از خاصیت های پرتوزا یا خاصیت های سمی، انفجاری یا دیگر خاصیت های خطرناک چنین ماده‌ای باشد.

(ر) «حادثه هسته‌ای» به هر نوع رخداد یا مجموعه رخدادها با منشاء واحد اطلاق می‌شود که سبب خسارت هسته‌ای گردیده یا موجب خطر جدی و قریب‌الوقوع سبب چنین خسارتی، البته صرفاً در مورد اقدامات پیشگیرانه می‌شود.

(ز) «اقدامات اعاده به وضع سابق» یعنی هر اقدام معقولی که مورد تایید مراجع ذی صلاح دولتی که اقدامات در آنجا انجام شده است، با هدف ترمیم یا بازسازی خسارت یا اجزاء نابود شده محیط زیست باشد، یا نشان دادن، چنانچه معقول باشد، ایجاد معادل این اجزاء در محیط زیست می‌باشد. قانون دولت محل ورود خسارت باید مشخص کند چه شخصی استحقاق انجام چنین اقداماتی را دارد.

(ژ) «اقدامات پیشگیرانه» یعنی هر اقدام معقولی که توسط هر شخصی بعد از حادثه هسته‌ای به منظور پیشگیری یا حداقل نمودن خسارات اشاره شده در جزءهای (ذ) (۱) تا (۵) یا (۷) انجام می‌شود، منوط به تایید مراجع ذی‌صلاح که ضروری دانسته شده است بوسیله قانون دولتی که اقدامات در آنجا انجام می‌شود.

(س) «اقدامات معقول» یعنی اقداماتی که بر اساس قانون دادگاه صالح، با لحاظ تمام شرایط مناسب و متناسب تشخیص داده می‌شود، از قبیل -

(۱) ماهیت و گستره خسارت وارده در مورد اقدامات پیشگیرانه، ماهیت و گستره خطر (ریسک) چنین خسارتی؛

(۲) گستره تأثیر احتمالی که چنین اقداماتی در زمان انجام آن‌ها داشته است؛ و

(۳) تخصص علمی و فنی مربوطه.

(ش) «حق برداشت ویژه» که از این پس به صورت اس دی آر (SDR) نامیده می‌شود به واحد محاسباتی تعیین شده از سوی صندوق بین‌المللی پول و مورد استفاده آن برای انجام عملیات و تراکنش‌ها خود، اطلاق می‌شود.

۲. هر دولت محل تأسیسات می‌تواند، چنانچه گستره کمی از خطر (ریسک) اقتضاء نماید، تأسیسات هسته‌ای یا مقادیر کم ماده هسته‌ای را از شمول این کنوانسیون مستثنی (معاف) نماید، مشروط بر اینکه -

(الف) در خصوص تأسیسات هسته‌ای، معیارهای چنین استثنایی (معافی) باید به وسیله شورای حکام آژانس بین‌المللی انرژی اتمی تعیین شده باشند و هرگونه مستثنی (معاف) نمودن دولت محل تأسیسات واجد چنین معیارهایی باشد؛ و

(ب) در خصوص مقادیر کم ماده هسته‌ای، حدود بیشینه استثنای چنین مقادیری توسط شورای حکام آژانس بین‌المللی انرژی اتمی تعیین شده و استثنای دولت محل تأسیسات در چارچوب چنین حدودی قرار گرفته باشد.

معیارهای استثنا از شمول تأسیسات هسته‌ای و حدود بیشینه استثنای مقادیر کم ماده هسته‌ای به صورت دوره‌ای توسط شورای حکام مورد بازنگری قرار خواهد گرفت.

ماده ۱ الف

۱. این کنوانسیون در هر مکانی که خسارت هسته‌ای وارد گردد اعمال خواهد شد.

۲. با وجود این، قانون دولت محل تأسیسات می‌تواند خسارت وارده را از شمول این کنوانسیون مستثنی نماید.

(الف) در قلمرو یک دولت غیر متعهد؛ یا

(ب) در هر منطقه دریایی که بوسیله دولت غیر متعهد منطبق با حقوق بین‌الملل دریاها تعیین شده است.

۳. استثنای مقرر شده در بند ۲ این ماده می‌تواند صرفاً در مورد دولت غیر متعهدی اعمال شود که در زمان حادثه -

(الف) دارای تأسیسات هسته‌ای در قلمرو یا هر منطقه دریایی تعیین شده منطبق با حقوق بین‌الملل دریاها بوده است؛ و

(ب) مزایای متقابل یکسان را پیش‌بینی ننموده باشد.

۴. هر استثنایی به موجب بند ۲ این ماده حقوق مورد اشاره در جزء (الف) بند ۲ ماده ۹ را تحت تأثیر قرار نخواهد داد و هر استثنای دیگر مطابق بند ۲ (ب) این ماده به خسارت در عرشه یا خود کشتی یا هواگرد تسری پیدا نخواهد کرد.

ماده ۱ ب

این کنوانسیون در مورد تأسیسات هسته‌ای که برای اهداف غیر صلح‌آمیز مورد استفاده قرار می‌گیرند اعمال نمی‌شود.

ماده ۲

۱. بهره‌بردار تأسیسات هسته‌ای در قبال خسارت هسته‌ای مسئولیت خواهد داشت، مشروط بر آنکه اثبات شود که خسارت مزبور در نتیجه حادثه هسته‌ای:

(الف) در تأسیسات هسته‌ای آن است؛ یا

(ب) در برگیرنده ماده هسته‌ای است که از تأسیسات هسته‌ای آن تولید شده یا وارد شده است و در موارد زیر رخ داده باشد:

(۱) قبل از آنکه مسئولیت وقایع هسته‌ای در برگیرنده ماده هسته‌ای، بر اساس شرایط صریح قرارداد کتبی، توسط بهره‌بردار تأسیسات هسته‌ای دیگر پذیرفته شده باشد؛

(۲) در فقدان چنین شرایط صریح، قبل از اینکه بهره‌بردار تأسیسات هسته‌ای دیگر مسئولیت ماده هسته‌ای را بر عهده گرفته باشد؛ یا

(۳) زمانی که در نظر باشد ماده هسته‌ای در راکتور هسته‌ای یک وسیله حمل و نقل، به‌عنوان منبع قدرت، خواه برای پیشران آن یا برای هر هدف دیگر استفاده شود، پیش از آنکه شخصی که به‌طور قانونی برای بهره‌برداری از چنین راکتوری مجاز است، مسئولیت ماده هسته‌ای را بر عهده گرفته باشد؛ اما

(۴) زمانی که ماده هسته‌ای به شخصی در قلمرو یک دولت غیر متعاقد فرستاده شده باشد، پیش از آن که بار آن به وسیله حمل و نقلی که با آن به قلمرو آن دولت غیر متعاقد رسیده است، تخلیه شده باشد.

(پ) دارای ماده هسته‌ای باشد که به تأسیسات هسته‌ای آن ارسال شده باشد و در موارد زیر رخ داده باشد:

(۱) پس از این که انتقال مسئولیت در قبال حادثه هسته‌ای متضمن ماده هسته‌ای، به‌موجب شرایط صریح یک قرارداد کتبی از بهره‌بردار تأسیسات هسته‌ای دیگری توسط او پذیرفته شده باشد؛

(۲) در فقدان چنین شرایط صریح، پس از بر عهده گرفتن مسئولیت ماده هسته‌ای توسط او؛ یا

(۳) پس از بر عهده گرفتن مسئولیت ماده هسته‌ای از شخص بهره‌بردار راکتور هسته‌ای که به یک وسیله حمل و نقل جهت استفاده به‌عنوان ابزار قدرت، خواه برای پیشران آن یا برای هر هدف دیگری تجهیز شده باشد؛ اما

(۴) زمانی که ماده هسته‌ای، با رضایت کتبی بهره‌بردار از سوی شخصی در قلمرو یک دولت غیر متعاقد، ارسال شده باشد، تنها پس از اینکه آن ماده در وسیله حمل و نقل بازرگانی شود که قرار است از قلمرو آن دولت حمل شود؛

مشروط بر اینکه، اگر خسارت هسته‌ای ناشی از حادثه هسته‌ای باشد که در تأسیسات هسته‌ای رخ داده و دارای ماده هسته‌ای ذخیره شده‌ای در آن است که لازمه حمل آن باشد، مفاد جزء (الف) این بند چنانچه بهره‌بردار یا شخص دیگری بر اساس مفاد جزء (ب) یا (پ) این بند به‌تنهایی مسئول باشد، اعمال نخواهد شد.

۲. دولت محل تأسیسات می‌تواند از طریق قانون‌گذاری و طبق مقرراتی که ممکن است در آن مشخص گردد مقرر کند که حامل ماده هسته‌ای یا شخصی که پسماند پرتوزا را اداره می‌کند می‌تواند به درخواست خود و با رضایت بهره‌بردار مربوط، به‌عنوان بهره‌بردار به‌جای آن بهره‌بردار به ترتیب در خصوص ماده هسته‌ای یا پسماند پرتوزای مزبور تعیین یا به رسمیت شناخته شود. در چنین موردی، حامل یا شخص مزبور، برای تمام اهداف این کنوانسیون، به‌عنوان بهره‌بردار تأسیسات هسته‌ای مستقر در قلمرو آن دولت تلقی خواهد شد.

۳. (الف) زمانی که خسارت هسته‌ای متضمن مسئولیت بیش از یک بهره‌بردار باشد، بهره‌برداران مربوط، مادامی که خسارت قابل انتساب به هر یک از بهره‌برداران به‌طور معقول قابل تفکیک نباشد، مسئولیت تضامنی دارند. دولت محل تأسیسات می‌تواند مقدار وجوه عمومی فراهم شده برای هر حادثه هسته‌ای را در صورت وجود تفاوت بین مبالغی که بدین طریق تعیین می‌شود و مبالغی که به موجب بند ۱ ماده ۵ مقرر شده است محدود نماید.

(ب) زمانی که حادثه هسته‌ای، در جریان حمل ماده هسته‌ای، خواه در یک و در همان وسیله حمل و نقل، یا ناشی از انبار موقت به‌تبع حمل و نقل، در یک و در همان تأسیسات هسته‌ای رخ دهد و خسارت هسته‌ای به بار آورد که متضمن مسئولیت بیش از یک بهره‌بردار باشد، کل مسئولیت فراتر از بالاترین میزان قابل اعمال در مورد هر یک از آن‌ها بر اساس ماده (۵) خواهد بود.

(پ) در هیچ یک از موارد موضوع جزءهای (الف) و (ب) این بند، مسئولیت هر یک از بهره‌برداران بیشتر از میزان قابل اعمال در مورد وی بر اساس ماده (۵) نخواهد بود.

۴. با رعایت مفاد بند (۳) این ماده، زمانی که در یک حادثه هسته‌ای، چندین تأسیسات هسته‌ای یک و همان بهره‌بردار دخیل باشند، چنین بهره‌برداری در خصوص هر تأسیسات مربوط، تا میزان قابل اعمال در مورد وی بر اساس ماده (۵) مسئولیت خواهد داشت. دولت محل تأسیسات می‌تواند مقدار وجوه عمومی فراهم شده به نحو مقرر در جزء (الف) بند ۳ این ماده را محدود نماید.

۵. جز در مواردی که در این کنوانسیون به گونه دیگری مقرر شده باشد، هیچ شخصی به غیر از بهره‌بردار در قبال خسارت هسته‌ای مسئول نخواهد بود. با این وجود، با این وجود، این، از زمانی که این کنوانسیون برای امضاء گشوده می‌شود. تأثیری بر اعمال هر کنوانسیون بین‌المللی دیگری در زمینه حمل و نقل که لازم‌الاجرا شده یا مفتوح شده برای امضاء، تصویب یا الحاق، نخواهد گذاشت.

۶. هیچ شخصی مسئول هیچ زیان یا خسارتی که به موجب جزء (د) بند ۱ ماده ۱ خسارت هسته‌ای محسوب نشده اما می‌تواند بر اساس مقررات آن جزء به عنوان خسارت هسته‌ای معین گردد نخواهد بود.

۷. اگر قانون دادگاه صالح مقرر کرده باشد، دعوی مستقیم علیه شخصی اقامه خواهد شد که تضمین مالی را بر اساس ماده (۷) تأمین می‌کند.

ماده ۳

بهره‌بردار مسئول به‌موجب این کنوانسیون، بر اساس ماده (۷)، گواهی را که توسط یا از جانب بیمه‌گر یا تضمین‌کننده مالی دیگری صادر شده است، برای حمل‌کننده فراهم خواهد آورد. با این وجود دولت محل تأسیسات می‌تواند نسبت به حمل و نقلی که به طور کامل در قلمرو آن انجام می‌پذیرد این تعهد را مستثنی نماید. این گواهی نام و نشانی بهره‌بردار مزبور، میزان، نوع و مدت تضمین را بیان خواهد نمود؛ مفاد این گواهی‌ها نمی‌تواند توسط شخصی که به‌وسیله او یا از جانب او گواهی صادر شده است، مورد تردید قرار گیرد. این گواهی، ماده هسته‌ای را که در خصوص آن تضمین اعمال می‌شود را نیز مشخص خواهد کرد و شامل بیانیه مقام دولتی صالح دولت محل

تأسیسات مبنی بر این خواهد بود که شخص نامبرده شده در مفهوم این کنوانسیون، بهره‌بردار تلقی می‌گردد.

ماده ۴

۱. مسئولیت بهره‌بردار در قبال خسارت هسته‌ای مطابق این کنوانسیون مطلق خواهد بود.
۲. اگر بهره‌بردار ثابت کند که خسارت هسته‌ای به‌طور کلی یا جزئی در نتیجه تقصیر سنگین شخصی که متحمل خسارت شده یا فعل یا ترک فعل چنین شخصی با قصد اضرار به وجود آمده است؛ دادگاه صالح، می‌تواند اگر قانون آن مقرر کرده باشد، بهره‌بردار را به‌طور کلی یا جزئی از تعهد وی مبنی بر جبران خسارتی که چنین شخصی متحمل شده است، مبری سازد.
۳. چنانچه بهره‌بردار ثابت نماید که خسارت هسته‌ای به‌طور مستقیم به دلیل عملیات (اقدام/عمل) مخاصمات مسلحانه، تخاصمات، جنگ داخلی یا شورش بوجود آمده است، بهره‌بردار به موجب این کنوانسیون مسئولیتی نخواهد داشت.
۴. هرگاه هم خسارت هسته‌ای و هم خسارتی غیر از خسارت هسته‌ای، به‌واسطه یک حادثه هسته‌ای یا به‌طور مشترک توسط یک حادثه هسته‌ای و یک یا چند حادثه دیگر، به وجود آمده باشد، خسارت دیگر مزبور، مادامی که به‌طور متعارف از خسارت هسته‌ای قابل تفکیک نباشد، از نظر این کنوانسیون خسارت هسته‌ای تلقی می‌شود که به‌وسیله آن حادثه هسته‌ای به وجود آمده است. با وجود این چنانچه خسارت به‌طور مشترک از یک حادثه هسته‌ای مشمول این کنوانسیون و انتشار تشعشعات یون‌ساز غیر مشمول این کنوانسیون، ایراد گردد، هیچ یک از مفاد این کنوانسیون مسئولیت هر شخصی که ممکن است در ارتباط با تشعشعات یون‌ساز، در مقابل هر فردی که متحمل خسارت هسته‌ای شده است یا در مقابل رجوع کننده یا کمک کننده، مسئول شناخته شود را محدود نخواهد کرد یا تحت تأثیر قرار نخواهد داد.
۵. بر اساس این کنوانسیون بهره‌بردار مسئول خسارت هسته‌ای وارده به شرح زیر نخواهد بود - (الف) خود تأسیسات هسته‌ای و هر تأسیسات هسته‌ای دیگر، منجمله تأسیسات هسته‌ای در حال ساخت، در ساختمانی که تأسیسات واقع شده است و (ب) هرگونه مال واقع شده در همان ساختمانی که در ارتباط با هرگونه تأسیسات مشابه که مورد استفاده واقع شده یا قرار است واقع شود.
۶. جبران خسارت وارده به وسایل حمل و نقلی که در زمان حادثه هسته‌ای دارای ماده هسته‌ای بوده است تأثیری در کاهش مسئولیت بهره‌بردار نسبت به سایر خسارات به میزان حداقل ۱۵۰ میلیون حق برداشت ویژه، یا میزان بالاتر تعیین شده توسط قانون طرف متعاقد، یا میزان تعیین شده به موجب جزء (پ) بند ۱ ماده ۵ نخواهد داشت.
۷. هیچ یک از مفاد این کنوانسیون مسئولیت هر شخصی در قبال خسارت هسته‌ای که بهره‌بردار به موجب بند ۳ یا ۵ این ماده، بر اساس این کنوانسیون مسئول نمی‌باشد و این خسارت به سبب فعل یا ترک فعل آن شخص با قصد ایراد خسارت بوجود آمده است تحت تأثیر قرار نخواهد داد.

ماده ۵

۱. دولت محل تأسیسات می‌تواند مسئولیت بهره‌بردار تأسیسات هسته‌ای را برای هر یک حادثه هسته‌ای محدود نماید، یا
(الف) به حداقل ۳۰۰ میلیون حق برداشت ویژه یا
(ب) به حداقل ۱۵۰ میلیون حق برداشت ویژه مشروط بر این‌که مازاد آن تا حداقل ۳۰۰ میلیون حق برداشت ویژه از طریق وجوه عمومی که به وسیله آن دولت به منظور جبران خسارات هسته‌ای تأمین گردد یا
(پ) برای حداکثر ۱۵ سال از زمان اجرایی شدن این پروتکل، به صورت مبلغ علی الحساب تا حداقل ۱۰۰ میلیون حق برداشت ویژه در مورد حادثه هسته‌ای رخ داده در این مدت. تعیین میزانی کمتر از ۱۰۰ میلیون حق برداشت ویژه، مشروط بر این‌که از سوی آن دولت وجوه عمومی به منظور جبران خسارات هسته‌ای بین آن میزان کمتر و ۱۰۰ میلیون حق برداشت ویژه فراهم گردد، ممکن می‌باشد.
۲. علی‌رغم/با وجود از مقررات بند ۱ این ماده، که دولت محل تأسیسات، با لحاظ ماهیت تأسیسات هسته‌ای یا مواد هسته‌ای موجود در آن و پیامدهای احتمالی حادثه ناشی از آن‌ها، می‌تواند میزانی پایین‌تر از مسئولیت بهره‌بردار مقرر نماید، مشروط بر این‌که میزانی که این چنین مقرر گردیده در هیچ مورد کمتر از ۵ میلیون حق برداشت ویژه نباشد و دولت محل تأسیسات از موجودیت وجوه عمومی تا میزان مقرر بوسیله بند ۱ اطمینان دهد.
۳. میزان مقرر شده بوسیله دولت محل تأسیسات بهره‌بردار مسئول بر اساس بند ۱ و ۲ این ماده و بند ۶ ماده ۴ باید به حادثه هسته‌ای که در هر مکانی اتفاق افتاده است، اعمال شود.

ماده ۵ الف

۱. علاوه بر مبالغ اشاره شده در ماده ۵ منافع و هزینه‌های موضوع رأی دادگاه در مورد دعاوی جبران خسارت هسته‌ای نیز قابل پرداخت خواهد بود.
۲. مبالغ مذکور در ماده ۵ و بند ۶ ماده ۴ می‌توان به پول ملی تبدیل و گرد (روند) کرد.

ماده ۵ ب

هر طرف متعهدی اطمینان خواهد داد که اشخاص زیان دیده بتوانند بدون اقامه دادرسی جداگانه حقوق خود برای جبران خسارت را مطابق با منبع وجوه مقرر برای چنین جبرانی استیفا نمایند.

ماده ۵ پ

۱. چنانچه دادگاه‌های صلاحیت‌دار دادگاه‌های طرف متعهدی غیر از دادگاه‌های دولت محل تأسیسات باشد، وجوه عمومی الزامی بر اساس جزءهای (ب) و (پ) بند ۱ ماده ۵ و بند ۱ ماده ۷ و همچنین منافع و هزینه‌های مورد حکم دادگاه، می‌تواند توسط طرف متعاقد اول تأمین گردد.

دولت محل تأسیسات باید تمام مبالغ پرداخت شده را به طرف دیگر بازپرداخت نماید. این دو طرف متعهد در خصوص روش باز پرداخت باید توافق نمایند.

۲. چنانچه دادگاه‌های صلاحیت‌دار دادگاه‌های طرف متعهدی غیر از دادگاه‌های دولت محل تأسیسات باشند، طرف متعهدی که دادگاه‌های آن دارای صلاحیت می‌باشند باید تمام اقدامات لازم را انجام دهد تا دولت محل تأسیسات بتواند در رسیدگی‌ها ورود نموده و در دعاوی مربوط به جبران خسارت مشارکت نماید.

ماده ۵ ت

۱. جلسه طرف‌های متعهد باید توسط مدیرکل آژانس بین‌المللی انرژی اتمی به منظور اصلاح حدود مسئولیت مورد اشاره در ماده ۵ برگزار شود اگر یک سوم طرف‌های متعهد تمایل خود را برای این منظور ابراز نمایند.

۲. اصلاحات با رأی اکثریت دو سوم طرف‌های متعهد حاضر قبول خواهند شد، مشروط بر این‌که در زمان رأی‌گیری حداقل یک دوم از طرف‌های متعهد حضور داشته باشند.

۳. هنگام بررسی یک پیشنهاد مربوط به اصلاح حدود (مسئولیت)، طرف‌های متعهد می‌بایست مواردی از قبیل احتمال خطر (ریسک) خسارت ناشی از حادثه هسته‌ای، تغییرات در ارزش پولی و ظرفیت بازار بیمه را مدنظر قرار دهند.

۴. (الف) مدیرکل آژانس بین‌المللی انرژی اتمی هر اصلاحیه قبول شده بر اساس بند ۲ این ماده را باید به اطلاع تمامی طرف‌های متعهد جهت پذیرش برساند در پایان یک دوره ۱۸ ماهه پس از اطلاع، اصلاحیه پذیرفته شده تلقی خواهد شد مشروط بر این‌که حداقل یک سوم طرف‌های متعهد زمان قبول اصلاحیه در جلسه، پذیرش اصلاحیه را به اطلاع مدیرکل آژانس رسانده باشند. اصلاحیه‌ای که بر اساس این بند پذیرفته می‌شود ۱۲ ماه پس از پذیرش نسبت به طرف‌های متعهد پذیرنده اجرایی خواهد شد.

(ب) چنانچه ظرف مدت ۱۸ ماه از تاریخ اطلاع جهت پذیرش، اصلاحیه بر اساس جزء (الف) مورد پذیرش قرار نگیرد، اصلاحیه رد شده تلقی خواهد شد.

۵. برای هر طرف متعهدی که اصلاحیه‌ای را پس از پذیرش لیکن لازم الاجراء نشده یا پس از لازم الاجراء شدن به موجب بند ۴ این ماده، می‌پذیرد، اصلاحیه ۱۲ ماه پس از پذیرش آن توسط آن طرف متعهد لازم الاجراء خواهد شد.

۶. دولتی که پس از لازم الاجراء شدن اصلاحیه به موجب بند ۴ این ماده طرف این کنوانسیون می‌شود، چنانچه آن دولت قصد متفاوتی را اعلام ننموده باشد

(الف) طرف این کنوانسیون به نحو اصلاح شده آن محسوب خواهد شد و

(ب) در رابطه با هر دولت طرفی که به اصلاحات متعهد نمی‌باشند، طرف کنوانسیون اصلاح نشده محسوب خواهد گردید.

ماده ۶

۱. (الف) حقوق جبران خسارت به موجب این کنوانسیون اسقاط خواهد شد اگر دعوایی اقامه نگردد در مهلت-

(۱) در خصوص فوت یا آسیب شخصی، سی سال پس از وقوع حادثه هسته‌ای (و)

(۲) در خصوص سایر خسارات، ده سال پس از وقوع حادثه هسته‌ای

(ب) با وجود این، چنانچه به موجب قانون دولت محل تأسیسات، توسط بیمه یا تضمین‌های مالی دیگر، منجمله منابع دولتی، مسئولیت بهره‌بردار را برای مهلت بیشتری پوشش داده شده است، قانون دادگاه صالح می‌تواند مقرر نماید که حقوق جبران خسارت علیه بهره‌بردار تنها پس از چنین مهلت بیشتری ساقط خواهد شد که (مهلت بیشتر) نباید فراتر از مهلتی باشد که مسئولیت او بر اساس قانون دولت محل تأسیسات پوشش داده شده است.

(پ) در خصوص فوت و آسیب شخصی یا دیگر خسارات به موجب تمدید مهلت پیش‌بینی شده بر اساس جزء (ب) این بند، دعوای جبران خسارتی که پس از مدت ده سال از زمان وقوع حادثه هسته‌ای اقامه می‌شود، تحت هیچ عنوان حقوق جبران خسارت اشخاصی که دعوای علیه بهره‌بردار قبل از انقضای آن مدت اقامه نموده‌اند، را متأثر نخواهد نمود.

۲. حذف شد.

۳. حقوق جبران خسارت بر اساس این کنوانسیون باید به نحو مقرر در قانون دادگاه صالح، مشمول مرور زمان یا ساقط گردد، چنانچه دعوایی ظرف مدت سه سال از تاریخی که زیان دیده باید از بهره‌بردار مسئول و زیان وارده آگاهی داشته یا به طور معقول آگاهی می‌داشت، اقامه نگردد مشروط بر این که مهلت‌های پیش‌بینی شده به موجب جزء (الف) و (ب) بند ۱ این ماده توسعه نیابند.

۴. اگر قانون دادگاه صالح به گونه دیگری مقرر نکرده باشد، هر شخصی که مدعی است خسارت هسته‌ای را متحمل شده و دعوی جبران خسارت را در دوره قابل‌اعمال به موجب این ماده طرح کرده است، می‌تواند دعوی خود را تغییر دهد تا افزایش خسارت را، حتی پس از سپری شدن آن دوره ملحوظ نماید، مشروط بر این که حکم قطعی صادر نشده باشد.

۵. چنانچه قرار باشد صلاحیت قضایی بر اساس جزء (ب) بند (۳) ماده (۱۱) تعیین شود و درخواستی در دوره قابل‌اعمال بر اساس این ماده به هر یک از طرف‌های متعاهدی ارائه شده است که اختیار تعیین آن را دارد، اما زمان باقی‌مانده پس از چنین تعیینی کمتر از شش ماه باشد، دوره‌ای که طی آن دعوی می‌تواند اقامه شود، شش ماه از زمان چنین تعیینی محاسبه خواهد شد.

ماده ۷

۱. (الف) بهره‌بردار مکلف خواهد بود که بیمه یا تضمین مالی دیگری که مسئولیت او را در قبال خسارت هسته‌ای پوشش می‌دهد به هر میزان، نوع یا شرایطی که دولت محل تأسیسات معین خواهد کرد، تأمین کند. دولت محل تأسیسات پرداخت دعوای جبران خسارت هسته‌ای اقامه شده

علیه بهره‌بردار را با تأمین وجوه لازم تا حدی که عملکرد بیمه یا تضمین مالی دیگری برای پرداخت وجوه مورد مطالبه ناکافی است، تضمین خواهد کرد اما این مقدار بیش از حد مقرر شده - در صورت وجود - به موجب ماده (۵) نخواهد بود. در مواردی که مسئولیت بهره‌بردار نامحدود است، دولت محل تأسیسات می‌تواند حد تضمین مالی بهره‌بردار مسئول را تعیین نماید، مشروط بر این که چنین حدی کمتر از ۳۰۰ میلیون حق برداشت ویژه نباشد. دولت محل تأسیسات باید تادیه دعوی جبران خسارت هسته‌ای که علیه بهره‌بردار مستقر (ثابت) گردیده است را بیش از میزان تضمین مالی که برای جبران چنین دعوی کفایت نمی‌کند اطمینان دهد (حتمی/قطعی نماید)، اما این میزان بیشتر از مبلغ تضمین مالی مقرر شده بر اساس این بند نخواهد بود.

(ب) علی‌رغم مقررات جزء (الف) این بند، در مواردی که مسئولیت بهره‌بردار نامحدود است، دولت محل تأسیسات می‌تواند با در نظر گرفتن نوع تأسیسات هسته‌ای یا مواد هسته‌ای موجود و پیامد احتمالی حادثه ناشی از آن‌ها، میزان تضمین مالی بهره‌بردار را کمتر مقرر نماید، مشروط بر اینکه این میزان مقرر شده تحت هیچ شرایطی کمتر از ۵ میلیون حق برداشت ویژه نباشد و دولت محل تأسیسات باید تادیه دعوی جبران خسارت هسته‌ای که علیه بهره‌بردار مستقر (ثابت) گردیده است را بیش از میزان بیمه یا تضمین مالی دیگر که برای جبران چنین دعوی کفایت نمی‌کند و تا حد مقرر شده به موجب جزء (الف) این بند با تأمین وجوه لازم اطمینان دهد (حتمی/قطعی نماید).

۲. هیچ چیز در بند (۱) این ماده، یک طرف متعاقد یا هر یک از تقسیمات فرعی تشکیل‌دهنده آن مانند ایالت‌ها یا جمهوری‌ها را ملزم به فراهم آوردن بیمه یا تضمین مالی دیگری جهت پوشش دادن مسئولیت آن‌ها به‌عنوان بهره‌بردار نخواهد کرد.

۳. وجوه تأمین شده به‌وسیله بیمه یا تضمین مالی دیگر یا دولت محل تأسیسات بر اساس بند (۱) این ماده یا اجزاء (ب) و (پ) بند ۱ ماده ۵ منحصراً برای جبران خسارت قابل پرداخت بر اساس این کنوانسیون خواهد بود.

۴. هیچ بیمه‌گر یا تأمین‌کننده مالی دیگر، یا تضمین مالی دیگر مقرر شده بر اساس بند (۱) این ماده را بدون اطلاع قبلی کتبی حداقل دو ماهه به نهاد عمومی ذی‌صلاح، یا مادامی که بیمه یا تضمین مالی دیگر مزبور به حمل ماده هسته‌ای در جریان دوره حمل مورد بحث مربوط می‌شود، معلق یا فسخ نخواهد کرد.

ماده ۸

۱. ماهیت، شکل و میزان جبران خسارت و نیز توزیع عادلانه آن با رعایت مفاد این کنوانسیون توسط قانون دادگاه صالح تعیین خواهد شد.
۲. با رعایت قاعده مقرر در جزء (پ) بند ۱ ماده ۶ در مواردی که در دعوی اقامه شده علیه بهره‌بردار میزان خسارتی که می‌بایست بر اساس کنوانسیون جبران گردد بیشتر یا احتمالاً بیشتر از حداکثر میزان فراهم شده به موجب بند ۱ ماده ۵ باشد در این صورت اولویت در توزیع غرامت به دعوی مربوط به فوت یا آسیب شخصی داده خواهد شد.

ماده ۹

۱. چنانچه مقررات بیمه ملی یا بهداشت عمومی، بیمه اجتماعی، تأمین اجتماعی، بیمه حوادث کار یا نظام‌های جبران خسارت بیماری‌های شغلی، شامل جبران خسارت هسته‌ای باشد، حقوق ذی-نفعان نظام‌های مزبور برای تحصیل جبران خسارت بر اساس این کنوانسیون و حقوق رجوع به‌موجب نظام‌های مزبور علیه بهره‌بردار مسئول با رعایت مفاد این کنوانسیون، به‌وسیله قانون طرف متعاهدی که در آن نظام‌های مزبور ایجاد شده است، یا به‌وسیله مقررات سازمان‌های بین دولتی که نظام‌های مزبور را ایجاد کرده‌اند، تعیین خواهد شد.

۲. (الف) اگر شخصی غیر از بهره‌بردار که تبعه کشور متعاهد است، خسارت هسته‌ای را بر اساس یک کنوانسیون بین‌المللی یا قانون یک دولت غیر متعاهد جبران کرده باشد، چنین شخصی تا مبلغی که پرداخته است، حقوق شخص جبران خسارت شده مزبور را بر اساس این کنوانسیون از طریق جانشینی به دست خواهد آورد. هیچ حقی توسط هیچ شخصی، تا حدی که بهره‌بردار حق رجوع به چنین شخصی را بر اساس این کنوانسیون دارد، نباید به این‌گونه تحصیل شود (ب) هیچ چیز در این کنوانسیون بهره‌برداری که خسارت هسته‌ای را از وجوهی به غیر موارد پیش‌بینی‌شده به‌موجب بند (۱) ماده (۷) جبران کرده است، از دریافت خسارت از شخص تأمین‌کننده تضمین مالی به‌موجب بند مزبور یا دولت محل تأسیسات، تا میزانی که وی پرداخت کرده است، و مبلغ آن به میزانی است که شخص جبران خسارت شده می‌توانسته است به‌موجب این کنوانسیون به دست آورد، منع نخواهد کرد.

ماده ۱۰

بهره‌بردار تنها زمانی حق رجوع خواهد داشت که:

(الف) مراتب به‌طور صریح توسط قرارداد کتبی پیش‌بینی شده باشد؛ یا
(ب) حادثه هسته‌ای از فعل یا ترک فعل انجام‌شده با قصد اضرار، علیه شخصی ناشی شده باشد که با قصد مزبور، فعل یا ترک فعل را انجام داده است.
حق رجوع مقرر گردیده بر اساس این ماده می‌تواند به نفع دولت محل تأسیسات نیز تا حدودی که وجوه عمومی را به موجب این کنوانسیون تأمین کرده است تسری پیدا کند.

ماده ۱۱

۱. صلاحیت در مورد اقدامات به‌موجب ماده (۲)، تنها با دادگاه‌های طرف متعاهدی خواهد بود که در قلمرو آن حادثه هسته‌ای رخ داده است، مگر این‌که به گونه دیگری در این ماده مقرر شده باشد.
۱ مکرر. در مواردی که حادثه هسته‌ای در منطقه انحصاری اقتصادی یک طرف متعاهد یا در صورتی که چنین منطقه‌ای معین نگردیده است در منطقه‌ای که بیشتر از حدود یک منطقه انحصاری اقتصادی نمی‌باشد، رخ دهد بر اساس این کنوانسیون صلاحیت رسیدگی به دعاوی مربوط به خسارت هسته‌ای ناشی از آن حادثه هسته‌ای با دادگاه‌های آن طرف متعاهد خواهد بود

این قاعده در صورتی اعمال خواهد شد که آن طرف متعاقد قبل از وقوع حادثه هسته‌ای چنین منطقه‌ای را به امین اعلام نموده باشد هیچ چیز در این بند نباید به گونه‌ای تفسیر گردد که اعمال صلاحیت به روشی که مغایر حقوق بین‌الملل دریاها، منجمله کنوانسیون ملل متحد راجع به حقوق دریاها را مجاز نماید.

۲. در مواردی که حادثه هسته‌ای در سرزمین طرف متعاقد، یا در منطقه اعلام گردیده به موجب بند ۱ مکرر، واقع نگردد یا مکان حادثه هسته‌ای به صورت قطعی قابل تعیین نباشد صلاحیت رسیدگی به چنین دعوای با دادگاه‌های دولت محل تأسیسات بهره‌بردار مسئول خواهد بود.

۳. چنانچه به موجب بند (۱)، (۱ مکرر) یا (۲) این ماده، دادگاه‌های بیش از یک طرفه متعاقد دارای صلاحیت باشند، صلاحیت با دادگاه‌های زیر خواهد بود:

(الف) اگر بخشی از حادثه هسته‌ای در خارج از قلمرو هر طرف متعاقد و بخشی دیگر در داخل قلمرو یک طرف متعاقد اتفاق افتد، دادگاه‌های طرف اخیر؛ و

(ب) در هر مورد دیگر، دادگاه‌های آن طرف متعاقدی که با توافق بین طرف‌های متعاقدی تعیین شده‌اند که دادگاه‌های آن‌ها به موجب بند (۱)، (۱ مکرر) یا (۲) این ماده صلاحیت دارند.

۴. طرف متعاقدی که دادگاه‌های آن صلاحیت رسیدگی دارند باید اطمینان دهد که تنها یکی از دادگاه‌های آن برای رسیدگی نسبت به هر یک از حوادث صلاحیت رسیدگی دارد.

ماده ۱۱ الف

طرف متعاقدی که دادگاه‌های آن صلاحیت رسیدگی دارند باید ترتیبی اتخاذ کند که نسبت به دعوای جبران خسارت هسته‌ای-

(الف) هر دولتی بتواند به نیابت از اشخاص زیان دیده‌ای که اتباع یا مقیم یا ساکن سرزمین آن دولت محسوب می‌شوند و به این نیابت رضایت داده‌اند، طرح دعوی نماید و

(ب) هر شخصی بتواند برای استیفای حقوقی که بر اساس این کنوانسیون به سبب قائم مقامی یا انتقال کسب نموده است اقامه دعوی نماید.

ماده ۱۲

۱. حکم صادره از سوی دادگاه‌های طرف متعاقدی که دادگاه‌های آن صلاحیت رسیدگی دارند و به طور متداول غیر قابل تجدید نظر است، می‌بایست مورد شناسایی قرار گیرد، مگر (الف) در موردی که حکم به وسیله تقلب حاصل گردیده است.

(ب) در موردی که به محکوم علیه فرصت عادلانه دفاع اعطا نشده باشد.

(پ) در موردی که حکم برخلاف نظم عمومی طرف متعاقدی باشد که در سرزمین آن شناسایی درخواست گردیده است یا (حکم) با استانداردهای بنیادین عدالت مطابق نباشد.

۲. حکمی که به موجب بند ۱ این ماده مورد شناسایی قرار گرفته است به محض ارائه برای اجرا مطابق با تشریفات قانونی طرف متعاقدی که اجرا از آن درخواست شده است همانند حکم دادگاه

آن طرف متعاقد قابل اجرا خواهد بود. جنبه‌های ماهیتی دعوی که مورد حکم قرار گرفته است مشمول به رسیدگی‌های بیشتر نخواهد بود.

ماده ۱۳

۱. این کنوانسیون و قانون ملی حاکم به موجب آن، بدون اعمال هرگونه تبعیض به موجب ملیت، اقامت یا سکونت، اعمال خواهد شد.

۲. علی‌رغم مقررات بند ۱ این ماده، قانون دولت محل تأسیسات می‌تواند مادامیکه جبران خسارت هسته‌ای بیشتر از ۱۵۰ میلیون حق برداشت ویژه است از مقررات این کنوانسیون در خصوص خسارت هسته‌ای وارده در سرزمین یا منطقه دریایی تعیین شده به موجب حقوق بین‌الملل دریاهای دولت دیگری که در زمان حادثه هسته‌ای دارای تأسیسات هسته‌ای در چنین سرزمینی بوده است تا میزانی که آن مزایای متقابل به همان میزان را پیش‌بینی ننموده باشد عدول نماید.

ماده ۱۴

مصونیت‌های قضایی به موجب قواعد ملی یا حقوق بین‌الملل در دعاوی مطروحه نزد دادگاه‌های صالح به موجب ماده (۱۱)، جز در مورد اقدامات اجرائی قابل استناد نخواهد بود

ماده ۱۵

طرف‌های متعاقد اقدامات مقتضی را اتخاذ خواهند کرد تا اطمینان حاصل نمایند جبران خسارت هسته‌ای، منافع و هزینه‌های مورد حکم توسط دادگاه در آن ارتباط، بیمه و حق بیمه‌های بیمه اتکائی و وجوه تأمین‌شده به‌وسیله بیمه، بیمه اتکائی یا تضمین مالی دیگر یا وجوه تأمین‌شده به‌وسیله دولت محل تأسیسات به موجب این کنوانسیون، به پول رایج طرف متعهدی که در قلمرو آن خسارت وارد آمده است و طرف متعهدی که در قلمرو آن شاکی به‌طور معمول سکونت دارد و در مورد بیمه یا حق بیمه‌های بیمه اتکائی و پرداخت‌ها به پول‌های رایج معین‌شده در قرارداد بیمه یا بیمه اتکائی به‌صورت آزاد قابل تبدیل خواهد بود.

ماده ۱۶

شخصی که خسارت وارده به او به موجب کنوانسیون بین‌المللی دیگری راجع به مسئولیت مدنی در زمینه انرژی هسته‌ای جبران شده است مستحق جبران خسارت مجدد نسبت به همان حادثه تا میزانی که خسارت وی جبران شده است را به موجب این کنوانسیون نخواهد بود.

ماده ۱۷

این کنوانسیون در زمانی که برای امضاء مفتوح است، اعمال هیچ‌یک از موافقت‌نامه‌های بین‌المللی یا کنوانسیون‌های بین‌المللی راجعه مسئولیت مدنی در زمینه انرژی هسته‌ای را که لازم‌الاجرا هستند یا برای امضاء، تصویب یا الحاق مفتوح شده‌اند، بین اعضای آن‌ها تحت تأثیر قرار نخواهد داد.

ماده ۱۸

این کنوانسیون به حقوق و تعهدات طرف‌های متعاقد بر اساس قواعد عام حقوق بین‌الملل خدشه‌ای وارد نخواهد کرد.

ماده ۱۹

۱. هر طرف متعاهدی که به‌موجب جزء (ب) بند (۳) ماده (۱۱) موافقت‌نامه‌ای را منعقد می‌کند، بدون تأخیر نسخه‌ای از موافقت‌نامه مزبور را برای اطلاع و توزیع بین دیگر طرف‌های متعاقد، به مدیرکل آژانس بین‌المللی انرژی اتمی خواهد فرستاد.

۲. طرف‌های متعاقد، نسخه‌هایی از قوانین و مقررات خود را که مربوط به موضوعات مورد حکم در این کنوانسیون است، برای اطلاع و توزیع بین دیگر طرف‌های متعاقد، به مدیرکل آژانس بین‌المللی انرژی اتمی خواهند فرستاد.

ماده ۲۰

حذف شد

ماده ۲۰ الف

۱. در صورت بروز اختلاف بین طرف‌های متعاقد در خصوص تفسیر یا اعمال این کنوانسیون طرف‌های اختلاف با هدف حل اختلاف از طریق مذاکره یا دیگر روش‌های حل مسالمت‌آمیز اختلافات که برای آن‌ها قابل پذیرش است با یکدیگر مشورت خواهند نمود.

۲. چنانچه اختلاف با ویژگی اشاره شده در بند ۱ این ماده ظرف مدت شش ماه از زمان درخواست مشورت بر اساس بند ۱ این ماده حل نشود، به درخواست هر یک از طرف‌های اختلاف، برای تصمیم‌گیری به داوری یا دیوان بین‌المللی دادگستری ارجاع خواهد شد. در موردی که اختلاف به داوری ارجاع می‌شود چنانچه ظرف شش ماه از تاریخ درخواست، طرفین نتوانند در خصوص سازماندهی داوری به توافق برسند، هر کدام از طرف‌ها می‌تواند از رئیس دیوان بین‌المللی دادگستری یا دبیر کل ملل متحد درخواست انتصاب یک یا چند داور نماید در موارد درخواست‌های متعارض از جانب طرف‌های اختلاف، درخواست از دبیر کل ملل متحد تقدم خواهد داشت.

۳. به هنگام تنفیذ، پذیرش و تصویب یا الحاق با این کنوانسیون، یک دولت می‌تواند اعلام کند که خود را به یک یا هر دو روش حل اختلاف مقرر شده در بند ۲ این ماده ملزم نمی‌داند در این صورت سایر طرف‌های متعاقد در ارتباط با طرف متعاهدی که چنین اعلامیه‌ای نسبت به آن لازم الاجراء است به روش‌های حل اختلاف مقرر در بند ۲ این ماده ملزم نخواهند بود.

۴. طرف متعاهدی که بر اساس بند ۱ این ماده اعلامیه‌ای صادر نموده است در هر زمان می‌تواند اعلامیه خود را با اطلاع به امین استرداد نماید.

ماده ۲۱

حذف شد

ماده ۲۲

حذف شد

ماده ۲۳

حذف شد

ماده ۲۴

حذف شد

ماده ۲۵

حذف شد

ماده ۲۶

در هر زمان پس از سپری شدن یک دوره پنج‌ساله از تاریخ لازم‌الاجرا شدن این کنوانسیون، به‌منظور بررسی برای بازنگری آن، فراهمایی توسط مدیرکل آژانس بین‌المللی انرژی اتمی، در صورت ابراز تمایل یک‌سوم طرف‌های متعاقد بدین منظور، برگزار خواهد شد.

ماده ۲۷

حذف شد

ماده ۲۸

این کنوانسیون توسط مدیرکل آژانس بین‌المللی انرژی اتمی طبق ماده (۱۰۲) منشور سازمان ملل متحد ثبت خواهد شد.

ماده ۲۹

حذف شد